

The background of the cover features a woman in a green dress with a white ruffled collar, looking over her shoulder. A man in a white shirt is partially visible on the left. In the background, a large sailing ship is on the ocean under a blue sky.

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN WIGGS

❧ LINDPRII ❧

Susan Wiggs
The Drifter
1998

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise
õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le.
See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle
levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 1998 by Susan Wiggs
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin
Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad
kasutavad neid litsentsi alusel.

M01285115
ISBN 978-9949-25-664-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Esimene peatükk

„Ära karju või ma tulistan,” hoiatas madal hää.

Leah Mundy jõnksatas ärkvele ning leidis end otse püssitorusse vaatamas.

Puhas paanika raputas ta täielikult üles.

„Ma ei karju,” sõnas ta, suu kuivamas. Tänu oma tööle oli ta harjunud hirmu kontrolli all hoidma. Välgulöök väreles, peegeldudes Colti püssitoru tuhmsinisel pinnal. „Palun ärge tehke mulle viga.” Naise hääl murdus, kuid ei löönud kõhk-
lema.

„See sõltub juba sinust, preili. Tee nii, nagu sulle öeldakse ja keegi ei saa viga.”

Tee nii, nagu sulle öeldakse. Selles oli Leah Mundy kohe päris hea. „Kes te olete,” küsis ta, „ja mida te tahate?”

„Ma olen mees, kes hoiab relva. Ja see, mida ma tahan, on doktor Mundy. Väljas rippuv silt väidab, et ta elab siin.”

Kasvavat hirmutunnet alla surudes pahvatas Leah: „Jah, doktor Mundy elab tõesti siin.”

„Hästi, too see mees siis siia!”

„Ma ei saa seda teha.”

„Miks mitte?”

Leah neelatas, püüdis mõtteid koondada ja kukkus haledalt läbi. „Ta on surnud. Ta suri kolm kuud tagasi.”

„Aga silt ütleb, et doktor Mundy elab siin.” Raev muutis tungiva hääle käreteks.

„Sildil on õigus.” Vihm piitsutas aknaruute. Leah kissitas pimeduses silmi. Lisaks relvatorule suutis ta silm eristada vaid sisetungija tumeda kogu piirjooni. Koridori poolt kostis kõva norskamist ning naise pilk liikus heli suunas. *Mõtle, mõtle, mõtle*. Ehk võiks ta mõne üürnikest ärkvele ajada.

Relvatoru torkas ta õlga. „Jumala eest, naine, mul pole äraarvamismänguks aega...”

„Mina olen doktor Mundy.”

„Mida?”

„Doktor Leah Mundy. Ka minu isa oli arst. Meil oli ühine praksis. Kuid nüüd olen siin ainult mina.”

„Ainult sina.”

„Jah.”

„Ja sa oled arst.”

„Jah.”

Mehe suur kogu nihutas end kannatamatult. Naine tundis temast õhkuvat vihma ja soolase merevee hõngu. Vihm ja soolane merevesi ja veel midagi... lootusetus.

„Järelikult pead siis sina kõlbama. Võta oma asjad, naine. Sa tuled minuga kaasa.”

Leah tiris linad kurgu alla kokku. „Kuidas palun?”

„Sul tuleb oma näruse elu eest paluma hakata, kui sa end kohe liigutama ei hakka.”

Ähvardus mehe hääles nähvas kui piitsalööök. Leah ei hakanud rohkem vaidlema. Kolm aastat, mis ta oli koos isaga Lõuna-Dakotas Deadwoodis veetnud, olid talle õpetanud, et relva peos hoidva mehe ähvardusi tuleb respektierida.

Kuid ta ei olnud iial õppinud respektierima meest enast.

„Keerake selg, kuni ma end riidesse panen,” lausus ta.

„See on nüüd küll üsna vilets ettekääne, seda isegi naisterahvast arsti kohta,” jörises mees. „Ma pole nii rumal, et selja keeraksin.”

„Iga mees, kes jõhkrutseb relvastamata inimesega, on rumal,” nähvas naine vastu.

„Kummaline lugu nende jõhkarditega,” märkis mees rahulikult, kasutades Colti püssirauda, et tekk naise keha mööda allapoole maha lükata. „Nad saavad peaaegu alati oma tahtmist. Nüüd aga liiguta.”

Leah viskas tekid pealt ning torkas jalad vastupidavatesse saabastesse, mida ta tavaliselt kodukülastusi tehes kandis. Kevadise aja ilmad saarel olid niisked ning Leah polnud kunagi moest suuremat hoolinud. Ta mähkis end hommikumantlisse ja tõmbas vöö tihedalt talje ümber kinni.

Leah üritas teha nägu, et tegemist on tavalise väljakutsega tavalisel ööl. Üritas mitte mõelda sellele, et teda on sügavast unest üles ajanud mees, kes hoiab peos relva. Pagan teda võtaks. Kuidas ta ometi julgeb?

„Kas te olete haige?” küsis ta püssimehelt.

„Põrgu päralt, ei, mina ei ole haige,” ütles ta. „See on... keegi teine.” Mingil põhjusel paistis kõhkvelolek tema viha raevukust vähendavat. See oli teine õppetund, mis Leah jõhkrutsejate kohta oli omandanud – peaaegu alati oli nende käitumise ajendiks hirm.

„Ma pean vastuvõtutoast läbi käima ja mõned asjad võtma.”

„Kus see vastuvõtt asub?”

„Allkorrusel, kohe kõogi kõrval.” Leah lükkas ukse lahti, lubades endale kiire pilgu koridori lõppu. Härri Battle Douglas oli kerge unega, kuid hoolimata oma nimest, mis tähendas võitlejat, poleks tal olnud vähimatki aimu, kuidas relvastatud sissetungijale vastu hakata. Uustulnukas Adam Armstrong saaks sellega ilmselt paremini hakkama, kuid nii palju kui naine teadis, võis kena puidukaupmees samahästi püssimehega mestis olla. Tädi

Leafy langeks lihtsalt hüsteeriasse ning Perpetual oli noor poeg, kellele mõelda. Ja mis vanasse Zeke Pomfritti puutus, siis too haaraks tõenäoliselt oma iidse püssi ja lööks röövijaga punti.

Püssimees surus Colti naisele ribide vahele. „Leedi, pole mõtet rumalusi teha.”

Leah vaigistas endas tärganud soovi ülejäänud majarahvas ärkvele ajada. Ta ei tohtinud seda teha. Ta ei võinud neid ohtu seada.

„Te võite mind doktor Mundyks kutsuda,” lausus naine üle õla. Fuajee poole laskudes libises ta käsi üle trepikäsipuud. Mees oli riietatud pikka, varjavasse tolmutantlisse, mis trepist laskudes laperdama lõi ning trepivaiba vihmapiiskadega üle piserdas.

„Sa ei olegi leedi?” sõnas mees sosinal, suu liigagi naise kõrva lähedal. Tema hääles kõlas kummaliselt toores noot.

„Teie jaoks mitte.”

Leah sammus teed näidates piki koridori pimedade vastuvõturuumini. Ta süütas lambi laitmatult puhtas, mitmest toast koosnevas ruumis, mis haaras enda alla kogu maja lõunatiiva. Leah käed värisesid, kui ta tikuga kohmitses ning uuesti märkas temas viha. Kui sinakasvalge leek sisisedes ellu ärkas, pöördus ta oma röövijat lähemalt uurima. Ta nägi õlekarva märga juuksetukka ning tuultes parkunud kõhnu põski, mida palistas paaripäevane habemetüügas. Üle mehe põsenuki jooksis vana arm. Enne kui Leah jõudis mehe silmi näha, tõmbas too tilkkuva kaabuserva alla-poole.

„Millist haigust mul ravida tuleb?” tahtis Leah teada.

„Põrgut küll, kust mina tean. Sina väidad, et oled arst.”

Leah ütles endale, et nüüdseks peaks ta juba kahtlemise ja pilkamisega harjunud olema. Kuid mõne asjaga ei suutnud ta iial harjuda. Näiteks sellega, kui keegi arvas, nagu oleks tema sool mingit pistmist tema võimekusega inimesi ravida, isegi kui selleks arvajaks oli relvatoru taha peituv ohtlik mees.